

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

Folketinget - Sundhedsudvalget
Christiansborg
1240 København K.

Lemvig, den 17. maj 2006

Endnu en spiseforstyrret er blevet offer for kassetænkning

Hermed et brev, blot for at fortælle, at vi nu kan tilføje endnu et eksempel på, hvor tragisk det kan gå, når alvorlig syge borger bliver offer for kassetænkning mellem amt og kommune. Hvordan får vi sat en effektiv stopper for den kassetænkning?

Marianne ligger lige nu bevidstløs på intensiv i Århus. Hun forsøgte selvmord. Slugte alle sine piller. Blev fundet af sin bror her i formiddags. Nu må tiden vise om hun overlever, og hvis hun overlever hvilke skader hendes i forvejen forpinte krop/indre organer så har taget.

Marianne er en kvinde, der i snart 20 år har lidt af anoreksi. En alvorlig anoreksi. Hun har brug for særlig stor social indsats, for at få ændret adfærd efter så mange år med anoreksi. Men hun har sygdomsindsigt og sygdomserkendelse og motiveret for at få behandling. MEN hun har ikke kunnet sige ja, til at tage 1 kg. på i ugen og den restriktive behandling på Rigshospitalet. (hun er over 30 og derfor for gammel til Center for Spiseforstyrrelse) Hun vil godt tage 300gr. på pr. uge, men kan ikke leve med de straf/belønningsprincipper, som behandlingen på Rigshospitalet bygger på. En abort i en meget tidlig alder har sat sine spor i form af en voldsom hospitalsskræk.

Derfor har hun søgt Århus Nord om et behandlingsophold på Symfonien.

Siden ultimo december 2005 har kommunen sagsbehandlet hendes ansøgning. Vi ansøgte om bostøtter omgående, og så døgnophold. Bostøtte fik hun bevilget i marts måned – 2 besøg i ugen.

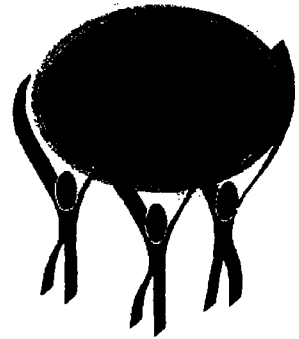
Den ene bostøtte havde slet ingen indsigt i spiseforstyrrelse. Hun gik ind og gjorde alt det, som man bare ikke skal. Her i PS fik Kirsten Kallesø hende samlet op igen. Og Marianne frabad sig mere bostøtte. Den anden bostøtte var nemlig en kvinde på nok 140kg. – hun havde måske indsigt i spiseforstyrrelse, men det var tydeligt for Marianne, at denne bostøtte selv måtte have et problem omkring spising. Marianne kunne simpelthen ikke vise sig sammen med den så svære overvægtige kvinde – hun følte, at i selskab med hende, så tiltrak hun/de sig endnu mere opmærksomhed. En opmærksomhed, som hun ikke kunne håndtere.

Kommunens bostøtte, den første der var ude, havde efter bare 2 besøg gjort Marianne endnu mere syg på grund af en forkert behandling – den ansatte manglede i høj grad kompetence, og når vi taler om så alvorligt et tilfælde, så er ingen hjælp faktisk bedre end ukvalificeret hjælp.

Jeg har flere gange rykket for, at kommunen skulle komme med en afgørelse på ansøgning om døgnophold. I sidste uge fik jeg at vide, at jeg skulle være klar over, at hvis jeg pressede dem, så var sandsynligheden for et afslag jo noget større!!!!

Jeg ringede igen for at sige, at jeg var bekymret for hendes liv, og at hun bare havde brug for at vide, hvornår hun kunne forvente et svar. Hun kunne ikke håndtere ventetiden. Men jeg kunne ikke få nogen tidshorisont.

Jeg talte flere gange med Marianne om en midlertidig indlæggelse på psykiatrisk afdeling – men hun kunne ikke på grund af hospitalsskrækken, og det ville jo kun forværre spiseforstyrrelsen.

PS LANDSFORENING
PÅRØRENDE TIL SPISEFORSTYRREDE

Komisk nok ringer sagsbehandler til mig her i dag og siger, at nu vil de indkalde til visitationskonference, og man er enig om, at anbefale at Marianne får det døgnophold. Men det jo langt fra var sikkert, at ledelsen ville tiltræde den beslutning. Under alle omstændigheder vil der fortsat gå flere uger, før man er klar med en afgørelse – og igen, ingen indikation af ca. hvornår.

Så længe vi ikke har en afgørelse, er der jo heller ikke noget at anke.

Vi forstår slet ikke, hvordan det kan lade sig gøre, at det skal tage så lang tid. Alle ved, at vi har med den psykisk sygdom at gøre, som har den højeste dødelighed.

Den 22. december 2005 døde en ung kvinde på 22 år fra Herning. En alvorlig spiseforstyrrelse. Hun var også offer for kassetænkning. Hun var samtidig et eksempel på, at hun var havnet på en ikke specialiseret afdeling, der slet ikke kunne håndtere en så alvorlig spiseforstyrrelse og selvskadende adfærd. Men kommunen/amtet ville ikke give hende et specialiseret tilbud med udgangspunkt i denne unge kvindes behov – hun måtte tage til takke med de tilbud, som de nu en gang havde i amtet.

Den sag er vi så i gang med at lave en klage over.

Hvor mange lig skal vi have på bordet, for at få ændret denne absurde kassetænkning?

Vi synes, der er nok.

Vi synes ikke det er rimeligt, at vi gang på gang skal være dem, der forsøger at holde de alvorlig syge på den rigtige side af grænsen til livet. Alt imens kommuner og amter bare sidder og holder kassen lukket.

Vi håber, at disse skrækkelige eksempler kan få jer til at indse – specielt Eva Kjer Hansen og Lars Løkke Rasmussen – at det kan godt være, vi har en formel lovgivning, der skulle sikre borgerne mod sådanne grusomheder. Men den reelle virkelighed er noget ganske andet.

Vi mangler koordinering og opkvalificering. Det sociale område og det sundhedsmæssige område må og skal tale sammen om de grænsefladeproblematikker, som er hverdagskost.

Et godt sted at starte er hos de 2 ministre, og vi håber selvfølgelig at se dem begge til konferencen den 14. november 2006 på Christiansborg.

Med venlig hilsen

PS LANDSFORENING, Pårørende til Spiseforstyrrede

Dorte Nielsen (der har givet daglig støtte/opbakning til Marianne)

Erna Poulsen
formand
Nørbyvej 27, Nr. Nisum
7620 Lemvig
Tlf. 97891160 - 40254860